

DESFENT LA NEGRA NIT (Anfos Ramon i Garcia).

“L’ oblit de lo que no deu oblidar-se
es com una mort en vida”. Miquel Adlert.

I

Un sentiment de culpa colectiva
m’ està deixant la llum sense amaneixer;
m’ està deixant silencis en les hores
del crit insolidari des de sempre.
Les mans han escarbat la terra dura;
la terra de les veus i les idees,
per traure veritats, potser deliris,
al front de les paraules que se mesclen.
Per mes que intente dur-li set a l’ aigua
buscant que no se perga entre les pedres,
el meu esforç tan sols coneix la brossa
cobrint de pau els homens i les lletres.
I crec que tot resulta massa inutil;
resulten massa falses les ofrenes
que volen dur messages d’ harmonia
i sols van fomentant lluites secretes.
Pareix que molts treballen la distancia.
El camp se confundix per tantes relles
que fan un solc distint i que provoquen
la mort quan les collites degeneren.
¡La mort! ¡Quina patetica figura
renaix amenaçant llavors i deures!
¡Volem vencer la mort! ¡Guanyar la vida!
¡Sentir la sanc encesa per les venes
com un desig de noves esperances
dispost a traure el sol de les tenebres!

¡Volem desfer la causa de les boires!
¡Trencar la ret espessa de les queixes
i descobrir-li al ser la dolça pluja
que cau per fecundar les terres seques!
Potser torne l' engany i l' artifici
A desterrar les veus i les idees.
Potser s' enterbolixquen mes les aigües
per tant com les remouen els de sempre.
Pero la font que naix enmig del poble;
la font de veritat que els homens beuen,
apaga nostra set ab l' aigua pura
del llaç que estreta cors i mans i sendes...
I el sentiment de culpa colectiva
que omplia el firmament de nuvols negres,
va poc a poc perdent-se en la distancia
deixant pas a un cel blau ple de promeses...

II

Es la remor del meu poble;
la dels murs permanents com antigues campanes;
la dels carrers oberts sense hermetiques lloses
que ofeguen i amaguen.

Se fa carn de ma carna l' eterna crida
de tanta llar desperta
a la suor que sent quallar l' espiga
com els fills de la terra.

Les mares fan preguntes
que no troben el fil de la resposta.
No saben com es l' aigua de les culpes
ni com pot prosperar la via morta.

Tot es confus; confus en el paísage
que sense muscles forts se difumina.

El vent esmola els arbres
deixant-los nets de fulles per consigna.

Mes, la remor del poble no se trenca;
pareix que se desnuga
del jou que l' amordassa i l' encadena
a ser tan sols remor de nota obscura.

Es com un rebrotar d' aurores
que van donant-li llum a la paraula.

Com un desig que corre
pel ser de qui renaix a l' esperança.

Ningu pot destruir el seu auspici
d' amors i coincidències.

Està present en tot des del principi
deixant un rastre clar de veus maternes.

I encara que els repudis
deformen la remor que mou el poble,
sera la veritat qui torne inutil
l' esforç dels qui negant, estan a soles...

Ara se nos ha fet la nit mes llarga;
mes mineral i cinica.
se nos ha fet mes baixa
la boira pels cantons de nostra vida.

Pero hui la remor es mes intensa
o es el potent anunci
d' un poble que no vol perdre la llengua

i s' alça interpretant el gran preludi
que mou la primavera...

III

Tinc viva entre les mans una esperança
disposta a construir un cor de cors.
Tinc, sanc de l' esperit, foc en les venes
que mai no es consumix.

La llengua, sense traves, se remunta
al centre irreductible de la llar.
Es com la carn donzella que nos porta
l' amor ab tendra veu.

Amor que unix els sers en harmonia
formant noves columnes de germans.
Amor que no se pert com els discursos
dels homens i els valors.

Dels homens que no saben lo que neguen.
Dels homens que estimulen l' enemic.
De tots els qui chafant les roses blanques
estan alçant un mur.

Un mur de covardies a la fosca.
Un mur de creus amargues com la fel
o potser un reducte d' artificis
que tanca tots els mals...

Pero hi ha una remor que puja i puja.
Hi ha un poble que genera eixa remor

de sons i de paraules i converses
desfent la negra nit.

La nit de les doctrines massa falses.
La nit de les apocrifes virtuts
que no vol l' amaneixer de la rosa
ni el sol vora el carrer.

El sol que porta llum i porta vida
i encen tots els camins de veritat.
El sol que mou els arebres i fecunda
la terra i la rao.

I perque tinc ben viva entre les lletres
la fe que es fa esperança en els meus fills,
yo porte com la sanc eixa paraula
que no te substitut.

Sera la gran remor que naix del poble
i arriba a fer-se crit omnipresent
clamant contra qui nega el seu principi;
l' orgull del ser i estar...

Ara es l' amor qui parla i qui consuma
l' unio de tants desijos en un cor.
Ara es el goig que du la primavera,
¡i l' home fent cami!